

gaa. Derved vilde vi have opnaaet det Gode, at staa frit ligeoverfor Hærløvsforslaget. Vi kunde ogsaa være gaade en anden Vej og have ændret Lovforslaget, lavet Forsvarsplanen om, saa vare vi ogsaa komne til at staa frit, og saa havde vi hindret, at vi kunde blive førte i det stik modsatte Spor af, hvad vi vilde ind i. Dette har Regjeringen ikke gjort, den har ikke forelagt nogen Forsvarsplan. Der foreligger et Hærløvsforslag, der er saaledes affattet, at, dersom vort Forslag med Hensyn til Bestemmelserne om Garnisoneringen ikke gaar igjennem, vil den vedtagne Lov gjøre det muligt for Regjeringen at samle hele Forsvaret paa Sjælland. Regjeringen har forelagt dette Hærløvsforslag ledsaget af utvetydige Udtalelser om, at det er det, den vil, det er det, den forsøger, netop at samle hele Forsvaret paa Sjælland omkring Kjøbenhavn. Den har yderligere udtalt dette mangfoldige Gange, og den har ikke blot udtalt, at det var dens Hensigt, men den har udtalt, at denne Plan ligger til Grund for Hærløvsforslaget, at Hærløvsforslaget staar i Forbindelse med denne Forsvarsplan, og at den sølgelig betragter sig gennem Thingets Tilslutning til denne Forsvarsplan som berettiget til at bygge videre paa denne Forudfæstning. Hvad vil Følgen blive af, at vi vedtage en Hærløvslov, der indeholder Bemyndigelse for Regjeringen til at gaa den Vej, som den selv har antydet at ville gaa? Følgen deraf vil blive, at vi komme til i Løbet af kortere eller længere Tid at befæste Kjøbenhavn med faste Forter. Det er en Følge, som de Herrer kunne lukke Øinene for, saalange de ville, men som de faktisk ville blive nødt til at gaa ind paa. Regjeringen forlanger ikke deres Medhjælp til at befæste Kjøbenhavn med midlertidige, ikke permanente Befæstninger, ved Feltbefæstninger. Dertil har Regjeringen ikke Rigsdagen behov, — det synes idetmindste ikke saa — idet Regjeringen udtaler, at derpaa er hele den gjældende Forsvarsplan bygget. Den meddeler derfor kun Rigsdagen, at det er Kanten med dens Hærløvslov, at den vil bruge Hæren, støttet til Feltbefæstninger om Kjøbenhavn, og den udtaler, at det er Noget, som der vil blive truffet Foranstaltninger til ikke blot, saasnart Krigen bryder ud, men allerede forinden. Jeg finder ogsaa, at, naar Rigsdagen billiger Regjeringens Forsvarsplan og navnlig billiger den saaledes, at den vedtager en Hærløvslov, der indeholder Bestemmelser, der gjøre Regjeringen det saa let som muligt, eller lettere end efter den nugjældende Hærløvslov, at udføre denne sin Plan, vil Rigsdagen heller ikke kunne undre sig over, navnlig da Regjeringen siger det iforveien, at, naar Tiden kommer, blive Pengene brugte til at anlægge de midlertidige Befæstninger. Det vil ske, saasnart Rigsdagen gaar ind paa Hærløvsloven; men at dette med Tiden vil føre til permanente Befæstninger, derom tror jeg ikke, at der

ret vel kan næres nogensomhelst Tvivl. Man behøver blot at læse Regjeringens egne Udtalelser i saa Henseende, at det, som opnaas ved Feltbefæstninger, er omtrent Intet, og at det, som det gjælder om, kun kan naas ved permanente Befæstninger. Jeg tænker nok, at, naar Rigsdagen har set, at den ved at vedtage denne Hærløvslov har opgivet at forsvare hele den Del af Riget, som ligger paa den anden Side af Storebelt, for at have den Glæde at kunne se et Forsvar for en Feltbefæstning omkring Kjøbenhavn, om hvilken Regjeringen selv siger, at den neppe har nogen Betydning og kun vil kunne holdes nogle Uger og ikke vil skaffe Tid til, at en diplomatisk Intervention vil kunne redde os — da vil Rigsdagen til den Tid forstaa, hvis den ikke forstaaer det nu, at den er kommen i en Fælde, og at Udgangen af denne Fælde, hvis man overhovedet kan kalde det en Udgang, er Kjøbenhavns Befæstning. De, som for Alvor ville, at vort Land skal forsvares som en Helhed, at vi ikke skulle betragte Sjælland alene som det, der er Forsvar værd, og paa Sjælland alene Kjøbenhavn, de, som for Alvor ville hævde Danmarks Selvstændighed, og som tro, at det til at hævde den er absolut nødvendigt at fastholde Forsvaret af Landet paa den anden Side af Storebelt, navnlig af Sylland, og de, som for Alvor ere Modstandere af et befæstet Kjøbenhavn, maa derfor støtte os i den Modstand, vi her gjøre mod Regjeringens Forsvarsplan gennem de Ændringsforslag, vi her have stillet, der sigte til at hindre Koncentrationen af Tropperne paa Sjælland. Nu veed jeg nok, at den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at dette hele Spørgsmaal om Kjøbenhavns Befæstning ikke laa for, og at det saa meget mindre laa for, som han selv og hans Meningsfæller havde været enige med os i at stryge Udvidelsen af Fæstningsartilleriet — det vil sige, en mindre Udvidelse ere den ærede Ordfører og hans Meningsfæller gaade med til, men den betydelige Udvidelse, som er bleven forlangt af Ministeren, have de ikke villet være med til. Jeg kan naturligvis ikke Andet end være tilfreds med, at man har strøget den Udvidelse af Fæstningsartilleriet, der forlanges; men jeg kan ikke se, at nogensomhelst Garant for Betrædelsen af den Vej, vi ville ind paa, eller nogen Garant imod det befæstede Kjøbenhavn er indeholdt i den Bestemmelse eller de Ændringsforslag, hvorved Udgifterne til Udvidelse af Kadretten ved Fæstningsartilleriet nedsettes. Jeg tror, at den ærede Ordfører selv vil indrømme dette, naar han gennemlæser, hvad han selv har sagt i sin Betænkning. Thi en af Grundene til, at den ærede Ordførers Meningsfæller saa meget lettere kunne lade være at udvide Fæstningsartilleriet, er, at det, som den ærede Ordfører i Betænkningen bemærker, vil tage en Aarrække af 10—15 Aar, før end man kan faae det nødvendige Antal af Befalings-